

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 740/2015-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 90/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 90/2011 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 530,20 € (slovom päťstotridsať eur a dvadsať centov) na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 740/2015-9 z 11. novembra 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 90/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynula chronológia niektorých úkonov vykonaných v napadnutom konaní a taktiež tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Vyšetrovatel' OR PZ v BA II vzniesol dňa 20.11.2007 obvinenie [REDACTED]

[REDACTED] (...) pre prečin všeobecného ohrozenia(...)

*Skončenie vyšetrovania bolo vykonané dňa 28.04.2011 a opätovne 24.06.2011
Obžaloba bola podaná dňa 21.07.2011 pod č. 1Pv 1622/07. (...)*

*Okresný súd Bratislava II obžalobu prijal a dňa 28.10.2011 vydal trestný rozkaz pod
č. k. 1T 90/2011. Časové obdobie tri mesiace a sedem dní súd nevyužil efektívne, pretože
musel predpokladať, že vydaním trestného rozkazu sa konanie iba predĺži o čas od vydania
trestného rozkazu do podania odporu. Dňa 21.11.2011 bol podaný odpor a sudca bol
„nútený“ vytýčiť termín hlavného pojednávania na 24.07.2012. Minimálne 6 mesiacov
uplynulo absolútne bez efektu!*

*Súd mal ihneď po prijatí obžaloby určiť termín pojednávania na mesiac október
(10/2011)! Odborne zdatný sudca, ktorým JUDr. Štíft nepochybne je, musel vedieť, že pre
prípád uznania viny [REDAKOVANÉ], bude zásadnou a rozhodujúcou otázkou výrok
o náhrade škody, ktorý nadväzuje na výrok o vine.*

*Pri nedbanlivostnom trestnom čine a bezúhonnom, absolútne nenarušenom
páchateľovi, sa trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom nepredpokladal (napriek
tomu, že poškodená popri následkoch, ktoré utrpela, v stresových až depresívnych stavoch
„túžila“ po pomste).*

*Očakávaný trest, možno iba ako vedľajší, a to zákaz činnosti (trestným rozkazom
uložený nebol), mohol byť pre obvineného dôvodom na podanie odporu proti trestnému
rozkazu.*

*Rozhodnutie o tom, že obž. [REDAKOVANÉ] je vinný, je prejudiciálnou otázkou pre
vyčíslenie všetkých škôd a následkov tým skôr, že tieto nie sú kryté poisťením! Vydanie
trestného rozkazu bolo teda priet'ahom v konaní, a to minimálne 6-mesačného.*

*Vykonané hlavné pojednávania pred OS BA II obsahom nasvedčovali tomu, že
obžalovaný prostredníctvom obhajcu bude v súlade s právom na obhajobu robiť všetko
preto, aby dosiahol oslobodzujúce rozhodnutie, a hlavne aby sa tak zbavil, resp. sťažil
vymáhanie nárokov všetkým poškodeným. Samozrejme, jeho najvyšší záväzok vo finančnom
vyjadrení hrozil voči sťažovateľke (poškodenej).*

*Z dôvodu, že trestné konanie pred súdom pokračovalo po pomerne dlhom čase,
odkedy bolo zrušené uznesenie o vznesení obvinenia, poškodená musela „strážiť“ lehotu
premlčania náhrady škody v rámci občianskeho súdneho konania. Poškodená musela počas*

tenzie, liečenia, tráum a stálej neistoty riešiť aj nutnosť podania žaloby o náhradu škody (OS BA II sp. zn. 51C 213/2010).

Práve postup orgánov činných v trestnom konaní tým, že začali trestné stíhanie a vzniesli obvinenie, tým de facto riešili aj otázku prerušenia lehoty na náhradu škody titulom ublíženia na zdraví. Škodcom je fyzická osoba, nepoistená a nevlastniaca firmu s väčšími výnosmi. Návrh na náhradu škody tak prirodzene považuje za pokus o ekonomickú likvidáciu svojej rodiny.

Tlak na sťažovateľku, psychické traumy, tenzia a depresívne stavy sa iniciovali vtedy, keď realizovala svoje práva a povinnosti ako svedkyňa a poškodená, ale aj ako žalobkyňa v iniciovaní iného súdneho konania. To aj preto, lebo vyšetrovateľ, prokurátor a súd jednu tragickú udalosť podobnú napríklad dopravným nehodám nie sú schopní vyšetriť a skončiť do dvoch rokov! To nie je chyba aparátu. To je chyba systému! V praxi niet príkladu, aby vec (prečin) nedbalostného zavinenia (ak sa obvinený neprizná) bola skončená do dvoch rokov!

Okresný súd Bratislava II samosudcom JUDr. Štíftom dňa 22.01.2013 vyhlásil odsudzujúci rozsudok. Na rozdiel od výroku trestného rozkazu uložil obžalovanému trest zákazu činnosti a zaviazal ho na náhradu škody vo výške 67.819,78 € (iba za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia).

Bolo očakávané odvolanie a právo obžalovaného malo za následok, že rozsudok vyhlásený 22.01.2013 bol obžalovaným napadnutý až 14.05.2013. (...)

Odvolačí súd dňa 06.11.2013 rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie. (...)

Vec bola vrátená na Okresný súd Bratislava II dňa 13.12.2013.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo obžalovanému doručené až 28.03.2014.

Pojednávanie určené na 10.04.2014 sa nekonalo. Na pojednávanie 26.06.2014 sa ospravedlnil obhajca obžalovaného. Pojednávanie dňa 23.09.2014 bolo odročené na neurčito s tým, že znalec Ing. [REDACTED] urobí doplnok posudku, čo malo byť súdom nariadené ešte v decembri 2013.

Pojednávanie dňa 18.11.2014 bolo odročené o 14:20 hod. a sťažovateľka sa domnieva, že sudca, ktorý má na Okresnom súde Bratislava II končiť, musí konať tak, aby vec skončil. Pri odročení bol obžalovaný výslovne upozornený na možnosť vykonať hlavné

pojednávane v jeho neprítomnosti. Tým, že nepokračoval v pojednávaní aspoň do skončenia pracovnej doby kancelárie, vytvoril priestor na vyvrátenie sudcovho tvrdenia, že môže konať v neprítomnosti obžalovaného. Ten ochorel, ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a požiadal o jeho odročenie. Sudca totiž 18.11.2014 nemal od obžalovaného daný súhlas na konanie v jeho neprítomnosti v zmysle § 252 Tr. por. Opäť mal JUDr. Štíft predpokladať, že obžalovaný a obhajca majú záujem vec neskončiť (hlavne týmto sudcom), pretože po zmene sudcu sa dokazovanie bude vykonávať úplne odznova. (...)

Poškodenej sa nepodarilo dosiahnuť predbežné opatrenie na nehnuteľnosť a po skončení trestného konania a právoplatnom rozhodnutí o povinnosti zaplatiť sťažovateľke náhradu škody nebude tento nárok vymožitelný. Aj tieto oprávnené obavy v mysli prenasledujú a psychicky deptajú v neistote žijúcu sťažovateľku.

(...) v konaní na Okresnom súde Bratislava II došlo ku konaniu s prietiahmi. Sudca po zrušení rozsudku neskoro dopĺňal znalecké dokazovanie, nevyužil poriadkové prostriedky, aby znalec posudok doplnil v primeranej lehote, nezaistil podmienky na konanie v neprítomnosti obžalovaného a naostatok frekvencia úkonov mohla byť vo veci s takýmito následkami podstatne kratšia.

Sťažovateľka musela sledovať nemohúcnosť súdnej moci. Musela sledovať, ako obžalovaný a jeho obhajca prekračujú a zneužívajú svoje práva bez rizika postihu.

Sťažovateľka prežívala stresy a traumy, ktoré narastali, keď bolo jasné, že treba iniciovať súbežné občianskoprávne konanie, pretože v adhéznom konaní sa výsledku takpovediac nedočká! Keď bolo nariadené predbežné opatrenie odvolacím súdom zrušené, trauma a nočné mory pokračovali, pretože sťažovateľka stratila akúkoľvek vieru v úspešné vymoženie si prostriedkov, ktoré jej pri úplne zmenenom spôsobe života absolútne chýbajú.

(...) Na základe skutočností uvedených v bode I. sťažnosti je nesporné, že boli porušené nasledujúce základné práva a slobody sťažovateľky: (...) Čl. 6 ods. 1 prvá veta (Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pozn.) a Čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR.

(...) Primerané finančné zadostučinenie, ktoré v prípade vyhovenia sťažnosti môže Ústavný súd SR podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznať tomu, koho práva boli porušené, si uplatňujeme vo výške 3.000,- €.

Toto dôvodím nasledovne: Sťažovateľka pri určení výšky zadosťučinenia prihliadla na majetkové priznania pri ochrane osobnosti tzv. celebrit a okrajovo „urazených“ politikov. Tu boli predmetom útokov „iba“ verbálne prejavy na oboch stranách mnohokrát amorálne žijúcich a bezcharakterných aktérov, ktorí takmer vždy iniciovali neprimeranú a možno aj protiprávnu reagenciu, vždy arogantne vystupujúceho porušovateľa. Sťažovateľke spôsobuje psychickú traumu, bezsenne noci a možno až depresívne stavy ten kto by mal chrániť. Ten kto má presadzovať, hájiť práva a základné slobody občana a aj občana navyiac poškodeného protiprávnym a trestným konaním. Ujma spôsobovaná sťažovateľke nie je následkom slovnej prestrelky či verbálneho, fyzicky nebolestného útoku dobre hmotne zabezpečeného porušovateľa. Ujma na právach sťažovateľky po fyzických poraneniach spojených s utrpením a neznesiteľných bolestiach s trvalými následkami nenašla štipku súcitu na strane nezávislého a nestranného predstaviteľa súdnej moci. To, že sa rieši administratívne a personálne obsadenie súdu vyššieho stupňa na úkor odstránenia prietáhov a na úkor porušovania práva na konanie v primeranej lehote! Tých 3.000,- Eur symbolicky predstavuje jednomesačný plat sudcu, ktorý jediný môže dať spravodlivosti za dosť. (...).

Na základe týchto skutočností žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky bez nariadenia ústneho pojednávania rozhodol takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 1T 90/2011 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 90/2011 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- € (slovom tritisíc Eur), ktoré je porušovateľ povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet sťažovateľky(...)

4. Porušovateľ je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 348,31 €, a to na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jozefa Holiča(...), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom č. Spr. 2121/2015 z 29. decembra 2015 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 21. januára 2016.

2.1 Predsedníčka okresného súdu zaujala k prijatej sťažnosti toto stanovisko (k stanovisku pripojila aj chronologický prehľad úkonov vykonaných v napadnutom konaní):

„(...) Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že sa jedná o trestnú vec ods. ██████████ odsúdeného tunajším súdom pre prečin všeobecného ohrozenia a sťažovateľka vystupovala v konaní ako poškodená. Obžaloba bola podaná na tunajší súd dňa 21.07.2011, vo veci bol vyhlásený dňa 25.06.2015 rozsudok, ktorým bola okrem iného uložená povinnosť odsúdenému nahradiť poškodenej (sťažovateľke) škodu vo výške 67.819,78 €. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.06.2015.

Tunajší súd vo veci konal bez zbytočných prietahov, úkony boli vykonávané s primeranými časovými odstupmi podľa možností konajúcich sudcov, s poukazom aj na dočasne nepriaznivé personálne podmienky na rozhodovaciu činnosť sudcov trestného úseku. Napriek tomu je zrejmé, že zákonný sudca JUDr. Peter Štift konal vo veci plynulo, bez prietahov a to aj pred vyhlásením rozsudku prvého stupňa zo dňa 22.01.2013 pod č. k. 1T 90/2011-395, ako aj po zrušení rozsudku uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06.11.2013. Sudca JUDr. Peter Štift bol s účinnosťou odo dňa 01.01.2015 Súdnu radou SR preložený na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Bratislave, vec bola v zmysle zmeny Rozvrhu práce na rok 2015, náhodným výberom pridelená novému zákonnému sudcovi JUDr. Romanovi Farkašovi, ktorý taktiež vo veci plynulo konal a vo veci dňa 25.06.2015 vyhlásil rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť.

Oznamujem Vám, že netrvám na ústnom pojednávaní ústavného súdu a súhlasím s jeho upustením a taktiež nemám návrhy na doplnenie dokazovania. (...)“

2.2 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zaujal toto stanovisko:

«Predsedníčka súdu zvýraznila, že obžaloba bola na súd podaná dňa 21.07.2011 a rozsudok vrátane rozhodnutia o náhrade škody nadobudol právoplatnosť dňa 25.06.2015.

Skutok, ktorý neuveriteľným spôsobom poškodil sťažovateľku sa stal v roku 2007! Pretože je stav trestných súdnych konaní vedených v Slovenskej republike v mnohých prípadoch podstatne dlhší, nemožno toto konanie na súde považovať za spravodlivé a skončené v primeranej dobe.

JUDr. Štift vykonával procesné úkony skutočne takmer „bez prietahov“. To, že sa vytýči termín hlavného pojednávania napríklad po podaní odvolania proti rozsudku dňa 22.01.2013 sa pre prehnanú toleranciu voči obhajcovi dostalo na odvolací súd dňa 27.06.2013. Tolerovať by sa mohlo maximálne podanie na dovolací súd v priebehu marca (skôr začiatkom apríla). To, že obhajca podal odvolanie v nedostatočnom počte rovnopisov zostalo bez uloženia pokuty.

Po vrátení veci z odvolacieho súdu sa so spisom cez sviatky a celý január takpovediac nepracovalo.

Sťažovateľka postupne psychicky zle znášala, že súd nekoná plynulo, nekompromisne a toleruje obhajcom, prípadne obžalovaným, zjavné prietahy.

To, že bol vydaný trestný rozkaz svedčí tomu, že dnes už sudca Krajského súdu v Bratislave musel vedieť, že bude podaný odpor. Keď vedel, že aj svedkovia sa na pojednávanie nedostavia, musel režim „podstatne zmeniť“ a účasť obžalovaného a obhajcu „istiť“ a podniknúť opatrenia, aby sa zabezpečila účasť strán na pojednávaní. Mal byť ustanovený náhradný obhajca a nutne sa mal vyvolať súhlas na konanie v neprítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu.

Aj pokuta pri opakovanom porušení náležitosti podaní (nedostatok počtu rovnopisov) mala pôsobiť tak, že pri ďalšom porušení by mali byť ukladané pokuty v tisícoch eur a vymáhať zaplatené náhrady tým, komu súd po odročení pojednávania musel tieto vyplatiť.

Keď mal sudca dňa 23.09.2014 všetkých na pojednávaní, nesmel žiadosti o odročenie vyhovieť. Pojednávanie muselo byť vykonané voči všetkým prítomným, pokiaľ možno ucelene „v jeden deň“. Opakované odročenia mohli byť prípustné iba vtedy, ak na pojednávaní bolo vykonané všetko, čo vykonané mohlo byť.

Keď sudca JUDr. Štíft odročoval pojednávanie dňa 18.11.2014 a obhajca zmaril hlavné pojednávanie dňa 16.12.2014, mal sudca dňa 12.12.2014 určiť termín pojednávania na deň pred vianočnými sviatkami, prípadne v medzi sviatočnom období.

Pri takto poškodenej osobe musela prirodzená úcta a povinnosť súdu chrániť záujem poškodenej zabrániť tomu, že po zmene sudcu môže dôjsť k povinnosti súdu opakovať celé dokazovanie znovu od počiatku!

Tu mi nedá nepoukázať na to, že „prestupy“ sudcov sú preukázateľne také, že „odchádzajúci“ sudca podstatne znižuje efektivitu práce a jednoducho rozpojednávané veci nechá, aby ich dokončil iný sudca.

Zásadne sa mala do praxe uviesť zásada, že sudca môže pôvodné pracovisko opustiť až po tom, keď skončí už rozpojednávané veci, ibaže by prichádzajúci sudca vec po odchádzajúcom sudcovi prevzal, hoci by mohol dokončenie veci odmietnuť, pretože zmenou pracoviska nemalo dôjsť k zmene už ustanoveného zákonného sudcu.

(...) niet rozumného vysvetlenia, že pri tak deklarovanej kvalite mladých sudcov a technických prostriedkoch, asistentoch, vyšších súdnych úradníkoch sa po 30 rokoch dĺžka takýchto právne jednoduchých a skutkovo tiež nie mimoriadne náročných trestných vecí trojnásobne predĺžila.

(...) predsedníčka súdu takto dlho trvajúce súdne konanie v podstate hodnotí ako úspech a jej stanovisko vyznieva tak, že aké porušenie práva, veď stovka vecí nie je skončená po 10 či 16 rokoch.

Nedopustite prosím to, že pri totálnom rozklade justície a pri konaniach, ktoré končia právoplatným zastavením pre porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa právny zástupca sťažovateľky dožije času, keď budú veci 20 rokov na súde neskončené pre zánik trestnosti. Vtedy nastane čosi, čo nevieme nijako akceptovať.

(...) Náhradu trov právneho zastúpenia(...) žiadame priznať vo výške 530,21 € s DPH.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania

nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 1 T 90/2011:

Dňa 21. júla 2011 bola okresnému súdu doručená obžaloba na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“) za nedbanlivostný prečin všeobecného ohrozenia, pričom poškodenou stranou vo veci bola aj sťažovateľka. Vec bola pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Petrovi Štíftovi.

Dňa 28. októbra 2011 súd vydal vo veci trestný rozkaz.

Dňa 21. novembra 2011 obžalovaný podal odpor proti uvedenému trestnému rozkazu.

Dňa 26. marca 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 30. apríl 2012.

Dňa 30. apríla 2012 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. júl 2012 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 24. júla 2012 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. september 2012 z dôvodu výsluchu svedkov.

Dňa 17. augusta 2012 súd požiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Bratislava II (ďalej len „polícia“) o súčinnosť pri doručení písomností [REDAKOVANÉ] (ďalej len „svedkyňa“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodený“).

Dňa 6. septembra 2012 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 2. október 2012 na účely predvolania svedkyne a poškodeného prostredníctvom polície.

Dňa 10. septembra 2012 bolo súdu doručené vyjadrenie polície, ktorým informovala súd o nemožnosti doručenia zásielky svedkyne a poškodenému z dôvodu ich neprítomnosti na označených adresách.

Dňa 2. októbra 2012 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom bolo nariadené obmedzenie osobnej slobody (predvedenie) neprítomnej svedkyne. Pojednávanie

bolo odročené na 18. december 2012. Toho istého dňa polícia informovala súd o predpokladanom mieste zdržiavania sa svedkyne v Rakúsku.

Dňa 3. decembra 2012 bol spísaný úradný záznam o ospravedlnení sa svedkyne (ktorá sa zdržiavala mimo Slovenskej republiky) a bol stanovený nový termín hlavného pojednávania na 22. január 2013.

Dňa 22. januára 2013 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil rozsudok č. k. 1 T 90/2011-395, ktorým uznal obžalovaného za vinného a uložil mu trest. Súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu sťažovateľke „v sume 67.819,78 Eur (náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia)“. Obžalovaný zahlásil proti rozsudku odvolanie.

Dňa 19. marca 2013 bolo súdu doručené písomné odôvodnenie odvolania obžalovaného.

Dňa 21. marca 2013 súd vyzval obžalovaného na doručenie ďalších rovnopisov odôvodnenia svojho odvolania.

Dňa 14. mája 2013 boli súdu doručené požadované kópie písomného odôvodnenia odvolania obžalovaného.

Dňa 15. mája 2013 bolo odvolanie zaslané prokurátorovi a poškodeným na vyjadrenie.

Dňa 31. mája 2013 bolo súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu poškodeného k podanému odvolaniu.

Dňa 27. júna 2013 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní obžalovaného.

Dňa 6. novembra 2013 krajský súd uznesením zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Dňa 13. decembra 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 7. februára 2013 súd doručil uznesenie krajského súdu účastníkom konania a vo veci nariadil termín pojednávania na 10. apríl 2014.

Dňa 10. apríla 2014 bolo hlavné pojednávanie odročené na 26. jún 2014 z dôvodu ospravedlnenia obhajcu obžalovaného pre kolíziu pojednávaní.

Dňa 26. júna 2014 bolo hlavné pojednávanie odročené na 23. september 2014 z dôvodu ospravedlnenia sa obhajcu obžalovaného z neúčasti na nariadenom pojednávaní.

Dňa 23. septembra 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účely pribratia znalca na vypracovanie doplnku k znaleckému posudku v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

Dňa 8. októbra 2014 bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie na 18. november 2014, na ktoré bol predvolaný aj znalec.

Dňa 18. novembra 2014 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 16. december 2014 z dôvodu potreby doplnenia dokazovania.

Dňa 12. decembra 2014 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti obžalovaného na pojednávaní a jeho odročenie z dôvodu jeho práceneschopnosti.

Dňa 16. decembra 2014 bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu preloženia sudcu na krajský súd. Toho istého dňa súd uložil obžalovanému aj jeho obhajcovi poriadkovú pokutu.

Dňa 5. januára 2015 boli súdu doručené sťažnosti obhajcu a obžalovaného proti uzneseniam o uložení poriadkovej pokuty.

Dňa 9. januára 2015 bola vec opatrením predsedu súdu pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Romanovi Farkašovi.

Dňa 15. januára 2015 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 12. marec 2015.

Dňa 12. marca 2015 bolo hlavné pojednávanie odročené na 7. máj 2015, pretože sa na pojednávanie nedostavil obžalovaný. Obhajca oznámil súdu vypovedanie plnej moci obžalovanému.

Dňa 24. marca 2015 bolo súdu doručené dodatočné ospravedlnenie neúčasti obžalovaného na ostatnom pojednávaní.

Dňa 7. mája 2015 bolo hlavné pojednávanie odročené na 25. jún 2015 z dôvodu ospravedlnenia „nového“ obhajcu obžalovaného z neúčasti, pretože obhajobu prevzal iba jeden deň pred pojednávaním. V rovnaký deň bol súdu doručený návrh sťažovateľky na zaistenie jej nároku ako poškodenej.

Dňa 18. mája 2015 súd uznesením vyhovel návrhu sťažovateľky a zakázal obžalovanému nakladať s označeným majetkom.

Dňa 16. júna 2015 bola súdu doručená sťažnosť obžalovaného voči uvedenému uzneseniu o zaistení časti jeho majetku.

Dňa 24. júna 2015 súd vyzval obhajcu obžalovaného na doplnenie dôvodov sťažnosti proti uzneseniu o zaistení majetku obžalovaného.

Dňa 25. júna 2015 sa uskutočnilo vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok č. k. 1 T 90/2011-576, ktorým uznal obžalovaného vinným a uložil mu trest. Súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu sťažovateľke „v sume 67.819,78 Eur (náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia)“.

Dňa 25. júna 2015 rozsudok č. k. 1 T 90/2011-576 nadobudol právoplatnosť.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 90/2011 - v ktorom si sťažovateľka ako poškodená v adhéznom konaní uplatnila svoje nároky na náhradu škody - došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03). Navyše, ústavný súd poukazuje i na to, že predmetom napadnutého konania je aj náhrada škody (v adhéznom konaní), t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného

znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 145/03, I. ÚS 19/00 a iné).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému konaniu uvádza, že vzhľadom na nutnosť znaleckého dokazovania možno posudzovanú záležitosť považovať po vecnej stránke za zložitejšiu. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka si ako poškodená uplatnila právo na náhradu škody v napadnutom konaní, niet pochybnosti o tom, že toto konanie je potrebné posudzovať aj ako konanie o jej právach a záväzkoch v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. rozsudok ESLP vo veci Krumpel a Krumpelová proti Slovensku, sťažnosť č. 56195/00, pozri tiež I. ÚS 80/06). Ďalej nemožno pochybovať o tom, že povaha náhrady škody aj v rámci adhézneho konania si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania.

Ústavný súd konštatuje, že trvanie napadnutého trestného konania iba pred okresným súdom viac ako 3,5 roka je aj v kontexte náhrady škody pre sťažovateľku už samo osebe neprimerané. Okrem toho okresný súd bol v danej veci aj krátkodobo nečinný (od 21. novembra 2011 do 26. marca 2012), pričom postup súdu v napadnutom konaní

v období od vrátenia spisu okresnému súdu (13. decembra 2013), ako aj po preložení pôvodného zákonného sudcu na krajský súd (od 16. decembra 2014) nemožno považovať za efektívny.

Ústavný súd pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vychádza aj z toho, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Uvedená krátkodobá nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas minimálne jedného roka súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako poškodená účastníčka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, resp. k neefektívnej činnosti, a teda k zbytočným prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Personálne zmeny, na ktoré v danej veci poukázal okresný súd, nebolo možné akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto

pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnúť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 25. júna 2015 okresný súd rozsudkom č. k. 1 T 90/2011-576 vo veci rozhodol, pričom uvedeného dňa tento rozsudok aj nadobudol právoplatnosť, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, preto o návrhu sťažovateľky, aby bolo okresnému súdu prikázané konať bez zbytočných prietáhov, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € najmä z dôvodov, že: *„Sťažovateľke spôsobuje psychickú traumu, bezsenné noci a možno až depresívne stavy ten kto by mal chrániť. Ten kto má presadzovať, hájiť práva a základné slobody občana a aj občana navyiac poškodeného protiprávnym a trestným konaním. Ujma spôsobovaná sťažovateľke nie je následkom slovnej prestrelky či verbálneho, fyzicky nebolestného útoku dobre hmotne zabezpečeného porušovateľa. Ujma na právach sťažovateľky po fyzických poraneniach spojených s utrpením a neznesiteľných bolestiach s trvalými následkami nenašla štipku súcitu na strane nezávislého a nestranného predstaviteľa súdnej moci.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad

spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, vzhľadom aj na povahu veci považuje za primerané vo výške 1 000 €. Ústavný súd pri určení výšky zadosťučinania prihliadol aj na to, že (i) dlhodobá nečinnosť sa v postupe zákonných sudcov v napadnutom konaní nevyskytovala (samotná sťažovateľka uznáva, že «*JUDr. Štift vykonával procesné úkony skutočne takmer „bez prieťahov“*»), (ii) súd využil aj poriadkovú pokutu na zabezpečenie plynulosti napadnutého konania (pozri chronológiu v bode II nálezu), súd (iii) prihliadol aj na záujmy sťažovateľky (mal „*súcit*“), keďže zakázal obžalovanému nakladať s časťou jeho majetku, (iv) napadnuté konanie je skončené, pričom sťažovateľke je čiastočne právoplatne priznaná náhrada škody „*v sume 67.819,78 Eur*“, ktorú si už sťažovateľka nebude musieť uplatňovať v civilnom konaní.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 20. decembra 2014, spísanie ústavnej sťažnosti z 8. januára 2015 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 21. januára 2016). Za jeden úkon vykonaný v roku 2014 patrí odmena v sume 134 € a režijný paušál 8,04 €, za jeden úkon vykonaný v roku 2015 patrí odmena v sume 139,83 € a režijný paušál 8,39 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2016 patrí odmena v sume 143 € a režijný paušál 8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho

zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 441,84 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 88,36 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 530,20 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016